

גושנסקי שמו. נתחילה היו ההורים מרוצים מקשר זה. כאשר היינו כולנו מבליים על הגורן בלילות הקיץ, היה אביה של הנערה עומד בחושך וממתין לבתו שתחזור הביתה.

יום אחד החליטה האם שהיא פוחדת מ"הרוסים", חסרי כל שכאלה, שאי אפשר לסמוך עליהם. ויש חתן מיועד במושבה אחרת, שיש לו גם איכרות וגם הרבה כלי נחושה... ואסרו על הבת לצאת מן הבית.

כאשר נסעה האם לבדוק את השידוך החדש הרשתה לעצמה הבת לצאת, יצאה לטייל ברחוב המושבה עם חברה. הבחור ישב אצלנו בבית צפה אל הרחוב ועישן גשרשרת. כאשר ראה את שתי הבנות יורדות ברחוב, רץ אחריהן. התחיל לדבר עם הנערה, חברתה נבהלה וברחה. פתאום הוציא אקדח, ירה בה וירה בעצמו. זה היה בשבת בבוקר. רצנו ומצאנו את שניהם שוכבים מתבוססים בדמם על הדרך. היתה התקהלות, האיכרים התחילו לצעוק "לרוסיט יש נשק ועוד יצאו חלילה נגד הממשלה". הקצין התורכי שהגיע, דווקא הוא הרגיע את הרוחות. מזל שלא הבין יידיש. לקחו את שניהם לבית הורי הנערה. הבחור מת באותו יום והנערה כעבור ימים אחדים. אחרי שנים הועבר על-ידי חבריו לקבורה בקברות השומרים בכפר גלעדי. סיפור קשה ביותר, ולא אספר את כל הפרטים, הזכורים לי היטב.

ה"צעירות"

קבוצה נוספת שמנתה משש עד שמונה בחורות חברות דגניה, עם שניים שלושה חברים, התגוררו ועבדו במטולה באותן שנות המלחמה, ונקראו "קבוצת הצעירות".

הבחורות היו קשורות ישירות עם דגניה. קבוצת דגניה ראתה בקבוצת הצעירות מעין מאחז של "הפועל הצעיר", מקום לשלוח אליו חברים להבראה אחרי קדחת, ואפשרות נוספת לפרנסה, ובאותם ימים פשוט ייצור אוכל, והצלה מרעב.

קיבלו מקלווריסקי שני בתים ושטח אדמה. הבחורים התחלפו מדי פעם, הרצפלד²⁰ היה ביניהם, וכן נתן חפשי (פרנקל) שהיה אחר כך חבר נהלל, ובנימין מונטר שנפל בקרב תל-חי. גידלו ירקות, החזיקו פרות אחדות וקצת פלחה. זמן מה עיבדו את הבוסתן העזוב מימי הדרוזים, שהיה במורד אל המעיין.